

[Gustav Pedersen.]

vidt ogsaa er den, der indeholder de største økonomiske Problemer, nemlig Omsætnings-skatten paa Manufakturvarer. Der er jo ganske vist ogsaa Omsætningssskat paa andre Varegrupper, Sølv og Guldvarer, Lædervarer o. lign., men det er Manufakturskatten, der har den største Interesse, fordi den ved Siden af at ramme et vist Luksusforbrug ogsaa rammer et absolut nødvendigt Forbrug for alle i Befolkningen. Der er altsaa ingen Grund til at prøve paa at retfærdiggøre den som noget i Retning af en Luksusskat, der er ingen Grund til at prøve paa at bortforklare, at Manufakturskatten er en Skat og en ikke uvæsentlig Skat paa et Forbrug, som selv de fattigste i Befolkningen ikke kan unddrage sig.

Jeg vil imidlertid understrege, at der er to Ting, der er absolut afgørende ved Bedømmelsen af denne Skats Nødvendighed. Det er for det første, om det Beløb, den indbringer, kan undværes. Jeg tror ikke, nogen vil paastaa det i Dag. Der kan være Divergens med Hensyn til, om det Beløb, der skal udskrives i Skat, skal være lidt større eller lidt mindre, men jeg tror ikke, nogen vil hævde, at man i Dag kan undvære det Beløb, som Manufakturskatten indbringer. Jeg tror ogsaa, at langt den overvejende Del, ogsaa af den almindelige Befolkning, er indstillet paa den Linie, at det vil være farligt i den nuværende Situation at komme ind paa Laanevejen, naar det drejer sig om de almindelige daglige Udgifter for Staten. Der er ingen Tvivl om, at naar engang Krigen er forbi og normale erhvervsmæssige Forhold kan komme igen, vil der være Brug for al den økonomiske Styrke, det overhovedet er muligt at skaffe, og da vil en alt for haard Laanepolitik, drevet nu, uvægerligt blive en Byrde baade for Befolkningen som Helhed og ikke mindst for Erhvervslivet.

Det, der dernæst bliver Spørgsmaalet, er, om det er muligt at finde en anden Skat, der kan give nogenlunde det samme Beløb paa en mere retfærdig Maade, og her vil jeg gerne understrege, at den højtærede Finansminister paa forskellige Tidspunkter har givet Udtryk for Vilje til en Forhandling om at tage Pengene paa den direkte Skat, altsaa paa Indkomst- og Formueskatten. Jeg har den Opfattelse, at Finansministeren heller ikke paa dette Tidspunkt har fraveget dette Standpunkt. Hvis der altsaa kan blive Enighed mellem de Partier, der i denne Situation skal være enige, om at lægge Skatten over paa Indtægt og Formue, tror jeg, jeg tør sige, at ikke blot den højtærede Finans-

minister, men ogsaa mit Parti vil medvirke dertil.

Jeg maa imidlertid føje til, at det vilde være urigtigt at foregøgle Befolkningen, at en direkte Skat af denne Størrelse vilde undgaa at lægge Byrde ogsaa paa de forholdsvist smaa Indtægter. De Beløb, der er Tale om i denne Forbindelse, vil selvfølgelig ikke kunne lægges paa den direkte Skat, uden at det mærkes ogsaa af den almindelige Befolkning. Hvis der altsaa er Skatteydere med beskedne Indtægter, som tror, at de kan blive helt fri for Byrder ved en Omlægning, vil det være rigtigt at gøre opmærksom paa, at det selvfølgelig ikke er Tilfældet. Det er vel heller ikke helt ved Siden af at gøre opmærksom paa, at der er saa store Indtægtssvingninger for Tiden, som ikke kan finde Udtryk lige med det samme i den opgjorte Skatteindtægt, hvilket ogsaa gør det noget vanskeligt at løse Spørgsmaalet over den direkte Skat.

Og endelig vil jeg gerne understrege, at selv om Manufakturskatten lægger Byrder ogsaa paa de mindre bemidlede, maa vi ikke se bort fra, at der virkelig er et udpræget Luksusforbrug, som bliver beskattet ved denne Skat. Der er netop inden for Manufakturbranchen en Del saa afgjort Luksus, at der overhovedet ikke er Skygge af Tvivl om, at der er Luksus, et Forbrug, som kun Folk med meget, meget store Indtægter kan tillade sig; og ogsaa i det Forbrug, der haves af Folk med mindre eller i alt Fald mere beskedne Indtægter, er der en Del, jeg kan vel sige luksusræget Forbrug, et Forbrug, som i nogen Grad skal tilfredsstille en honnet Ambition, altsaa Ønsket om ikke at afvige fra dem, man er i Indtægtsklasse med, eller i det hele taget ikke at være afstikkende, et Forbrug, som i og for sig ikke er dadelværdigt, eller som der er Grund til at prøve paa at ramme, men som alligevel maa siges at ligge uden for det allerstrengest nødvendige.

Jeg gentager, at jeg ikke dermed vil paastaa, at denne Skat er retfærdig. Jeg understreger paa ny, at den er Udtryk for den haarde Nødvendighed, og jeg kan sikkert sige, ikke blot paa Finansministerens, men i Virkeligheden paa alle Partiers Vegne, at der ikke er Skygge af Tvivl om, at vi haaber, at denne Skat maa kunne afvikles saa hurtigt, som det overhovedet er muligt.

For at mildne dens Virkninger der, hvor den rammer haardest, er den Beføjelse, der er givet til at udstede Rabatkort eller rettere sagt Kort, der giver Adgang til Køb, udvidet, saaledes at disse Kort nu giver Køberet for 25 Kr. pr. Barn, og endvidere